

Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie 2014 på Inherad Fangeleir Fangenr. 108 Einar Theodor
 Bartnes, f. 20/7. 1908, bopell Malm, postadresse Malm, foreholdtes vitne-
 ansvaret, forklarte:

Den 10/5. 1945 ble jeg som NS-mann arrestert og sammen med flere andre transportert til Falstad hvortil vi ankom samme dag ca. klokken 20. Men vi måtte stå på den indre gårds plass til 2 - 3 tiden om natten før de nødvendige formalia var i orden, hvorefter vi ble innestengt i ett av brakkerommene og døren avlåst. Her oppholdt vi oss til utpå formiddagen neste dag da vi ble sluppet ut.

Lidertid gjorde Mathisen oss nå kjent med at serbereren Luban skulle ta oss i eksersis for å "gjøre dere myke" som han uttrykte sig. Vi kunde anslagsvis være ca. 40 til 50 stykker som ble beordret til å delta i eksersisen. Luban overtok derpå og kommanderte først springmarsj rundt gårds plassen. Nu er det å merke at jeg den 23/4.1945 var utsatt for et ulykkestifelle i skogen hvorved jeg pådrog mig en ryggskade. Ryggen smertet mig fremdeles og dette hadde tilfølge at jeg under springmarsjen sakk et akter og ble sist. Dette ble Luban straks opmerksom på og spurgte hvorfor jeg ikke vilde springe. Jeg fortalte ham forholdet slik som det faktisk lå an - at jeg som følge av ryggskaden ikke orket å springe. Det merkes nu at Luban bar en stokk i hånden. Stokken var av vell en meters lengde og så tykk som en voksen manns håndledd, hvorhos den var rundhøvlet, men såvidt huskes flat på den ene siden. Etterat Luban var kommet med sit spørsmål om hvorfor jeg ikke vilde springe og jeg med min beste vilje ikke orket mere, slo han mig derfor uten ytterligere foranledning fra min side gjentagne ganger over ryggen og skuldrene med denne stokken.

Slagene - ialt 10 - 11 var ført med slik kraft at jeg falt omkull og ble liggende i sølen. Men ikke nok hermed idet Luban nu mens jeg lå der i sølen gav mig et spark (med beksømsko) først i baken og da jeg nu p.g.a. smerten snudde på mig, tildelte han mig deretter et spark under brystet. Disse sparkene var de mest smertefulle. Endelig tok han mig i trøyen bak og stablet mig på benene og tilholdt mig at jeg bare hadde å springe. Under dette taket ble klærne trukket opp mot halsen slik at knappene foran i skjorten og genseren spratt ut. At jeg etter denne behandlingen ble enda mindre istand til å springe er selvsagt, og det var bare såvidt at jeg kunde sette den ene foten framfor den andre. Og etterat jeg var kommet inn i brakken kledde jeg av mig og viste kammeratene mine merkeene etter overfallet. Jeg hadde flere gule og blå

neuroser samt bloduttredelser. Jeg følte meg syk flere dager, og da dr. Mian noen dager etter kom til Falstad, fikk jeg ham til å undersøke meg tilkjosom han samtidig skrev ned en framstilling av det inntrufne.

Jeg hørte senere kameraten fortelle mig at en dame = vistnok den kvinnelige fangevoktersken (frk. Monsen?) hadde ropt til Loban at han ikke vilde se at fangene ble mishandlet. Dette hørte jeg ikke selv.

Medonstaaende vitner kan forklare sig om dette overfall:

Haugo Halmo, Mala

Anton Welde, Beitstad.

Aariljot Sprauten, Beitstad.

Egil Størvoild, Beitstad.

John Aalberg, Beitstad.

Kjell Saksvik, Steinkjer.

John. Odde, Steinkjer.

Bj. Sandseth, Steinkjer.

Johann Moistfjord, Steinkjer.

Bruseth, Steinkjer.

Arthur Dahl, Steinkjer.

Helge Rardal, Beitstad.